

[Villemoes.]

det er beklageligt, at vort lille Land, der selvsagt er overordentlig afhængigt af de Lande, som ligger omkring os, de Lande, som vi skal samhandle med, ikke paa dette Omraade kan være i Spidsen blandt de Nationer, som gør Forsøg paa at komme bort fra de ulykkelige Restriktionsforhold, som de senere Aar har bragt ind i Verdenssamhandelen. Det er beklageligt ogsaa af den Grund, at vi dog tidligere under vore nordiske Breddegrader med Rette har kunnet sige, at vi vilde gaa foran paa Oplysningens, paa Kulturens, paa Handelssamkvemets Omraade o. s. v.

I Danmark har man under det nuværende Styre afgjort ikke villet være med til at ligge i Spidsen paa dette Omraade. Jeg beklager det. Vi har ofte deltaget og deltager ofte i internationale Forhandlinger, vi har glædet os over at kunne være blandt de saakaldte Oslo-Stater, smaa Stater i den internationale Koncert, men dog Stater, som tilsammen repræsenterer et betragteligt Antal Millioner Mennesker, og som burde kunne gøre en Indsats paa dette Omraade, naar de staar samlede. Det er min Opfattelse, at Danmark er den af Oslo-Staterne, der hidtil har staaet daarligst i dette Samarbejde. Vi har stadig Føling med, hvad der sker i Folkeforbundet og andre Steder. Vi har dernede fremtrædende danske Mænd siddende i de forskellige Komiteer, men jeg beklager, at vor Repræsentation i Folkeforbundet ikke kan gøre mere for at vise, at vi — skønt det ofte udtales, ogsaa fra socialdemokratisk og fra radikal Side — hellere end gerne snarest muligt vilde ud af disse for Omsætningen, for Produktionen, for Salget Landene imellem hemmende Forhold. Det er ikke ret mange Dage siden, en tidligere fransk Premierminister stod her i København og udtalte sig om Selvforsyningen. Han sagde i et Foredrag ifølge Bladenes Referat:

„Samtidig med at hver enkelt af Staterne søger at gennemføre denne Selvforsyning, bremser de ethvert personligt Initiativ og hemmer den frie Konkurrence. Staten griber ind i enhver Form for Aktivitet, og Tabet af den økonomiske Frihed fører hurtig til det lige saa smertelige Tab af politisk Frihed. I Stedet for, at Staten skulde bidrage til de enkelte Menneskers aandelige Vækst, sætter den sig det Maal at øge sin egen Magt og begrænse Menneskets Udvikling.“

Der er jo ingen i vort Land, som ikke vilde kunne udtale de samme Tanker og de

samme Ønsker, men der er nogle, nemlig de, der har Magten, som handler paa anden Maade.

Jeg gør opmærksom paa, at i Genève har vi siddende en fremtrædende Repræsentant for Danmark, Medlem af dette høje Ting og Direktør i Nationalbanken, og saa vidt jeg forstaaer, er dette ærede Medlem med i Finanskomiteen dernede. Jeg har her en Oversættelse af League of Nations, Financial Committee, „Report of the second Committee to the Assembly“, dateret 12. December i Fjor. Denne Kommission har bl. a. beskæftiget sig med de valutariske Spørgsmaal, der har været fremme i Landene gennem de sidste Aaringer, og den siger i sin Rapport — saa vidt jeg kan oversætte det —, efter at have udtalt, at man naturligvis er enig om, at det vilde være rart, om man kunde faa ordnet dette Spørgsmaal mellem Debitor- og Kreditorstaterne:

„Hvis Aftaler af længere Varighed var opnaaet, er det vigtigt, at Debitorstaterne ikke burde glemme den endelige Hensigt med at tage Forholdsregler til Afspænding af Valutakontrollen. Det vilde virkelig betyde en yderligere Opmuntring for Kreditorerne til at indgaa saadanne Aftaler, om saa var Tilfældet, at Debitorerne efter Indgaaelsen af saadanne Aftaler vilde tillade større Handelsfrihed ved at slappe Valutarestriktionerne.“

Og senere siger man:

„Saa længe Valutarestriktioner under en eller anden Form er i Kraft, vil den Kredit, som er nødvendig for Udvøvelsen af den internationale Handel, være begrænset; thi ingen Kreditor — hvor solvent hans udenlandske Debitor end maatte være — kan være sikker paa at faa sin Betaling. I Øjeblikket skyldes Kreditmangelen — hvor den nu findes — imidlertid for en stor Del politisk Uro. Fremskaffelsen af tilstrækkelige Kreditter er derfor snarere et politisk Spørgsmaal end et finansielt.“

Jeg kan ikke forstaa, at man, naar man ustandselig rejser til disse Forhandlinger paa international Basis, saa ikke, naar man kommer hjem til sit eget Land, gør det, man burde gøre. Danmark er saa afhængigt af Udlandet, at det selvsagt ikke alene kan ophæve Restriktionerne, hverken paa det monetære eller paa det varepolitiske Omraade, men vi kan vise vor gode Vilje, og jeg vover at paastaa, at det ikke er sket ved den Valutalovgivning, vi hidtil har haft.